

Keskeinen ja kuitenkin niin käsittämätön uskonvanhurskaus

Varmaankin jokainen meistä on sitä mieltä, että Raamattu erikoisanoillaan ”vanhurskaus” ja ”vanhurskauttaa” ilmaisee jostain todella tärkeää. Ehkä myös tiedämme, että juuri nämä sanat olivat keskeisimmät uskonpuhdistuksen syntymisessä. Raamatusta löytynyt sanoma vanhurskauttamisesta uskon kautta Kristuksen tähden kosketti ja kuohutti syvästi ihmisten mieltä. Juuri tämä sanoma inhimillisesti katsoen halkaisi siihen asti yhtenäisen läntisen kristikunnan. Se teki lukemattomista Kristukseen uskovista marttyyreja.

Mutta samaan aikaan kai monen meistä on pakko myöntää, ettemme ymmärrä, mitä näillä sanoilla tarkoitetaan. Ne ovat vain kuivia oppimääritelmiä. Nuorena ihmettelin sitä, miten koko uskonpuhdistus saattoi alkaa, kun eräälle munkille kirkastuivat Roomalaiskirjeen sanat: ”Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niinkuin kirjoitettu on: ”Vanhurskas on elävä uskosta.” (Room. 1:17). Minusta nuo sanat eivät sanoneet mitään erityisen tärkeää Jumalasta. Muistan kuinka oikein päätin, että rukoilen Herraa lähettämään Pyhän Henkensä ja kirkastamaan minulle juuri näiden sanojen merkityksen.

Sitten tuli vaihe elämässäni, jolloin olin syvän ahdistuksen vallassa ja jatkuvissa kovissa selkävivussa. Kun kuritusta oli kestänyt kymmenisen vuotta, sain arvosteltavaksi erään kirjan. Sen erään sivun alareunassa olevasta viittauksesta luin muutaman rivin, jotka auttoivat ymmärtä-

mään koko olemustani syvästi koskettavalla tavalla uskonvanhurskauden merkityksen. Luulen, että kun kerron mitä siinä oli, moni pettyy ja sanoo tietävänsä kaiken tuon jo ennestään. Kirjassa sanottiin: ”Ei ole ihme, jos Jumala vanhurskauttaa rukoilevan uskovan tai Pyhän Hengen omistavan ihmisen, mutta se on ihme, että Jumala vanhurskauttaa jumalattoman.” (Olavi Tarvainen, Paavo Ruotsalaisen opinkäsitys, s. 19). Tämä heränneitten talonpoikaisjohtajan Juho Malkamäen ahdistuneelle kirkkoherralleen lausumien sanojen takana on eräs Raamatun kohta: ”Joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi” (Room. 4:5, KR38).

Jumalan ihmeistä suurin on siinä, että minä, joka sisimmässäni olen pysyvästi syntinen, jopa jumalaton, olen kuitenkin tällä hetkellä Kristukseen uskoessani vanhurskas, minä kestan Jumalan tulisilmien edessä hänen ehdottoman tuomionsa minusta. Minunkin nimeni on kirjoitettuna elämän kirjaan. Kun 1800-luvulla elänyt suuri herätysaarnaaja Niilo Kustaa Malmberg tilitti omaa suhdettaan Paavo Ruotsalaiseen, hän totesi, että tämä oli tehnyt hänelle suurimman hyvän työn, minkä ihminen täällä voi toiselle tehdä. ”Hän on näyttänyt minulle, kuinka voimme päästä uskomaan häneen, joka tekee jumalattoman vanhurskaaksi.”

Olavi Peltola

Armo riittää

Numero 3

2. vsk

30.6.2005

On helpompi tehdä kuin luottaa

”Ihminen, voivatko nämä luut herätä eloon?” Minä vastasin: ”Herra, sinä sen tiedät.” Hes. 37:3.

Voiko syntinen muuttua pyhäksi? Voiko monimutkaista elämää suoristaa? Kysymyksiin on vain yksi oikea vastaus: ”Herra, sinä sen tiedät.”

Älä koskaan kiirehdi uskonnollisen järkesi varassa vastaamaan noihin kysymyksiin ja sanoamaan: ”Kyllä, näen että tuo ihminen voi muuttua kun hän käyttää vähän enemmän aikaa Raamatun lukemiseen ja vähän enemmän aikaa hiljentymiseen ja rukoukseen.”

On paljon helpompaa tehdä jotakin kuin luottaa Jumalaan. Tekeminen on näkyvää – ja toimintahalua erehdytään usein luulemaan Pyhän Hengen antamaksi. Sen tähden näemme niin harvoin ihmisiä, jotka ovat Jumalan kanssa – ja niin monia tekemässä työtä Jumalan puolesta.

Me teemme mieluummin työtä Jumalan puolesta kuin uskomme häneen. Meidän on siksi kysyttävä: Uskonko todella siihen,

että Jumala tekee minulle sen mitä minä en voi tehdä? Oma tekemiseni itseni hyväksi kertoo siitä, että minulta puuttuu Jumalan tunteminen.

”Näin sanoo Herra Jumala: ”Minä aukaisen teidän hautanne, päästän teidät, oman kansani, haudoistanne...” Hes. 37:12. Kun Jumala tahtoo näyttää sinulle, mitä ihminen on Jumalasta erillisenä, hän näyttää sen sinussa itsessäsi. Kun Jumalan Henki näyttää sinulle minkälainen sinä olet ilman Jumalan armoa, niin silloin sinä tiedät, ettei ole olemassa ainoatakaan rikkolista, joka olisi puoliksikaan niin paha kuin sinä olet.

Kun Jumala näyttää oman ”hautasi”, silloin sinä sanot Paavali kanssa: ”Tiedän, ettei minussa, nimittäin minun turmeltuneessa luonnossani, ole mitään hyvää.” Room. 7:18. Jumalan Henki osoittaa Jumalan lapsille jatkuvasti, mitä ihminen on ilman armoa.

C. Spurgeon / POM

Kristus-juhla Jyväskylässä 13.-14.8.2005

Katso s. 14

Hääjuhla

Kesä on iloisten juhlien aikaa. Monet ovat saaneet kutsun hääjuhliin. Tokihan jokainen kutsuttu haluaa liittyä nuoren parin onnittelijoiden joukkoon. On alettava miettiä, minkälainen puku on sopiva ja kaunis juuri tähän tilaisuuteen.

Myös Raamatussa puhutaan hääjuhlasta. Jokainen on kutsuttu mukaan tähän juhlaan. Kukaan ei ole liian köyhä tai sopimaton. Se ei olekaan mikään yhden ilta-päivän juttu, vaan kestää koko iankaikkisuuden. Sana kertoo, etteivät kaikki kuitenkaan ota tätä kutsua vastaan. Tämän maailman ”oravanpyörä” kaikkine houkuttuksineen on kiinnostavampi kuin juhliin valmistautuminen ja niihin osallistuminen.

Siksi Kuningas pyytää palvelijoitaan menemään teille ja aivotierille kutsumaan häihin, keitä he vain tapaavat. Niin häähuone täyttyy kaikenlaisesta kansasta, joka ottaa kutsun vastaan. Sitten Kuningas menee katsomaan häävieraitaan ja tapaa miehen, jolla ei ole häävaatteita. Hänet heitetään ulos pimeyteen.

Mikä on sellainen puku, joka kelpaa kutsujen Isännälle? Ilmestyskirjassa kerrotaan taivaaseen päässeistä: ”He ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä.” Ilm. 7:14. Kun me otamme vastaan kaikkien syntiemme anteeksianta-

muksen, meidät puetaan puhtaanvalkoiseen juhla-asuun. Kalleimmatkin ”omatekoiset” puvut ovat kuin saastainen vaate Jumalan silmissä. Jeesukseen turvautumalla me saamme hohtavan puhtaan puvun ja saamme astua ihanaan juhlaan, jossa itse Jumala palvelee meitä, pyyhkii kaikki kyneleet silmistämme.

Kuinka kauniisti, rakkaasti, lämpimästi, sydämellisesti ja suloisesti haluankaan kutsua sinua mukaan juhliimaan. Jeesus huusi ristillä: ”Se on täytetty.” Sinun osuutesi on ottaa vastaan ilmaiseksi, lahjana juuri sinulle valmistettu hääpuku, jonka Jumala kelpuuttaa varmasti Poikansa hääjuhlaan.

Nyt yhdessä jo lähtekää, iäisiin häihin pyrkikää. Ken Herran kutsun torjuen pois jäisi tieltä autuuden?

Myös tulkaa heikkouskoiset, te väsyneet ja murheiset, nyt taivaan tietä kulkemaan ja Herran virttä veisaamaan.

Nyt, Pyhä Henki, taluta, oppaana kulje matkalla. Sanalla meitä valaise, kirkasta Jeesus kaikille.

Sytytä lamput palamaan ja öljystäsi loistamaan. Häävaatteet pidä puhtaina Jeesuksen veren voimalla.

Lähdetään isolla joukolla juhliimaan!

Meeri Auramo

”Herra Jeesus Kristus, sinä rakas aurinko. Pysy lujana ja säilytä valtasi yli kaikkien pilvien ja kakkien rajuilmojen, joita elämässä on. Nouse, sinä kirkas valo, ja anna päivän jatkua niin, ettei yö saa yliotetta. Anna sanasi loistaa minulle ja lähetä säteesi minun sydämeeni ajamaan sieltä pois kaikki epätoivo, pelko, levottomuus ja kaikki paha. Jos et sinä

Herra sitä tee, niin silloin pimeyden ruhtinas pian heikentää näkökykyni niin, etten näe sinun sanaasi enkä pysty vastaanottamaan sitä sydämeeni.

Oi Jumala, anna Kristuksen olemuksen kirkastua minulle niin, että hän myös kuollessani voi olla minun sammumaton aurinkoni. Amen.”

– Martti Luther

Kristillisen elämän kulku

Ihmisen arkielämässä tavoitteet ja saavutukset yleensä kasvavat sitä mukaa kuin ikää ja kokemusta karttuu. Lapsi leikkii lapsen lailla, oppii aakkoset, oppii niiden avulla lukemaan ja kirjoittamaan. Nuori lukee tuhansia sivuja, opiskelee vuosia pyrkien hyviin tuloksiin, toivoo saavansa ammatin, toivoo työssä etenemistä... Äiti haluaa antaa lapsilleen hyvät eväät elämään, ehkä parempaa menestystä kuin itse sai. Asuntosäästäjä toivoo saavansa varoja kokoon niin, että voisi ostaa oman asunnon... ja siten joskus suuremman. Lopputavoite on yleensä aina korkeammalla kuin lähtökohta.

Kristillinen elämä poikkeaa tuosta arkielämän luonteesta täysin. Kristillisessä elämässä lopputavoitteeseen päästään jo heti alussa, vaikka tavoite on erittäin korkealla. Kristillisen elämän alku on Jeesus ja loppu on Jeesus. Hän on A ja O.

Tämä toteutuu näin: Me aloitamme kristillisen elämän uskomalla Jeesukseen. Saamme häneltä heti kaiken, mitä pyhän Jumalan edessä tarvitsemme. Pelastumme siis alussa kokonaan armosta. Ja sitten kun me päätämme elämämme, päätämme sen uskossa Jeesukseen ja saamme häneltä yhä kaiken, mitä tarvitsemme. Pelastumme siis lopussa kokonaan armosta. Me päätämme hengellisen elämän siihen, mistä me sen aloitimme. Kristillinen elämä kulkee näin Jeesusta Jeesukseen.

POM

Evankeliumin opintoyhdistykselle tarkoitettu tuki tilille 313130-1171701 tai 800015-70994146 merkinnällä "Tuki työlle". Kiitos.

Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Suomen Evankeliumikoulu

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää

Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-14)

Sähköposti: evank@evank.org

Internet: www.evank.org;

vastaava Petri Malk

Sivuilta löytyy mm. viikoittainen hartausteksti sekä muita hengellisiä artikkeleita.

Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk

Opetus- ja sielunhoitotyön yhteyshenkilöitä:

Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859, rov.o.peltola@kolumbus.fi

Rov. Sakari Pöyhönen, p. 050-401 8224, sakari.poyhonen@kolumbus.fi

Past. Veikko Wright, p. 050-499 0542, vevawri@tiscali.fi

Pankit / tuki työlle:

Handelsbanken 313130-1171701 ja Sampo 800015-70994146

Armo riittää

2. vuosikerta

Lehti on maksuton.

Ilmestyy noin 8 viikon välein.

Julkaisija:

Evankeliumin opintoyhdistys ry

Tilaukset:

PL 17, 05831 Hyvinkää tai (019) 41 42 43 tai tekstiviestillä 040 716 6648

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Taitto: Petri Malk

Aiemmin julkaistuja numeroita voi lukea Adobe pdf-muodossa osoitteessa www.evank.org

Painovuosi: 2005

”Palaa minun luokseni”

Valtakunnallinen Kristus-juhla Jyväskylässä 13.-14.8.2005

Tulitpa Oulun, Joensuun, Kuopion, Vaasan, Porin tai etelän suunnalta, tiet vievät elokuussa Jyväskylään. **Olet sydämellisesti tervetullut!**
Kokouspaikka: Jyväskylän kristillinen opisto, Sulkulantie 28.

OHJELMA:

Lauantai 13.8.

- 12.00 Tulolounas
- 13.00 ”Palaa minun luokseni” Jesaja 44:22.
Veikko Wright, Per-Olof Malk.
- 14.00 Kahvi
- 14.30 Käsitämmekö kaiken sen hyvän, minkä Kristus on antanut?
Luento aiheesta Filem. 1:6. Hermod Hogganvik, Norja.
- 15.30 ”Meillä on Isän luona Puolustaja, Kristus.”
1. Joh. 2:1, Olavi Peltola.
- 17.00 Iltaruoka
- 18.00 ”Iloitkaa, maan syvyyydet!” Jes. 44:23. Jumalan kansa
laulaa Kristuksesta. Paavo Suihkonen, lauluryhmä
Trio Keskenkasvuiset ja Sointukannelryhmä.

Sunnuntai 14.8.

- 12.00 Lounas
- 13.00 Kristus etsii eksyneitä. Juhani Aitomaa.
- 14.00 Kahvi
- 14.30 Jumalan kansan murhe ja ilo.
Matti Pyykkönen, Paavo Suihkonen.
- 15.30 ”Katso, Jumalan Karitsa.” Jumalan kansan Kristus-juhla.
Mauri Tervonen, Hermod Hogganvik, Per-Olof Malk,
Paavo Lievonen, lauluryhmä Trio Keskenkasvuiset.
- 17.00 Lähtöruoka ja kahvi

Yöpyminen on mahdollista kristillisen opiston asuntolassa 2 hengen huoneissa hintaan 29 euroa hengeltä. Hintaan sisältyvät liinavaatteet ja aamiainen. **Majoitusvaraus tarpeellinen.** Ruokailuhinnat: **Lounas 6,70 e, kahvi 2,20 e, päivällinen 5,10 e, iltapala** opistolla yöpyville **5,10 e.**

Ruokailijoiden määrän arvioimiseksi ilmoittautuminen suotavaa.

Ilmoittautuminen ja majoitusvaraukset **5.8.2005 mennessä:** Evankeliumin Opintoyhdistyksen toimistoon, puh. **(019) 41 42 43** (arkisin klo 10-14). Ilmoittautuneille lähetetään etukäteisaineistoa, ohjelma sekä ajo-ohje.

Järjestäjät: Evankeliumin Opintoyhdistys ry sekä Yhteistyöryhmä

Pääkirjoitus

Luterilaisen lähetyksen juhlavuosi

Tänä vuonna tulee kuluneeksi 300 vuotta siitä kun luterilainen lähetystyö alkoi. Lähetyksen merkivuosi on siis meneillään, mutta se näyttää jäävän ilman huomiota, kun luterilainen kirkko maassamme keskittyy viettämään 850-vuotisjuhliansa. Toivoa sopii, että tämä kirjoitus herättäisi edes joitakin. Merkityksellistä ei ole vain kirkon historia vaan myös lähetyksen historia.

1500-luvun uskonpuhdistusjakson jälkeen luterilaiset aloittivat lähetyksen myöhään. Uskonpuhdistuksen reformoitu haara toimi Calvinin johdolla tässä suhteessa aivan toisella tavalla. Calvin lähetti jo vuonna 1555 neljä pappia Brasiliaan. Ennen vuosisadan loppua reformoidut olivat perustaneet ensimmäisen protestanttisen lähetyksen maailmaan (1598). Evankeliumi kuului kaikille.

Noista ajoista kului yli 200 vuotta ennen kuin luterilaiset lähtivät liikkeelle. Ensimmäiset luterilaiset lähtivät lähetystyöhön vasta vuonna 1705. Siinä vaiheessa reformoidut lähetit palvelivat jo niin lännessä kuin idässä.

Yhtä kaikki, tasan 300 vuotta sitten luterilaiset liittyivät reformoitujen uskonveljiensä ja -sisartensa rinnalla maailmanlähetykseen. Sitä olisi syytä muistaa ja juhlia ”molemmiin puolin”. Häpeää ei kenenkään pitäisi tuntea siitä, että liikkeelle lähdettiin myöhään. Häpeällistä ei myöskään ole se, että luterilaisen lähetyksen molemmat uranuurtajat, Plütschau ja hänen opiskelutoverinsa Ziegenbalg, murtautuvat työnsä alla. Molemmat olivat ruumiillisesti heikkoja ja kärsivät eri sairauksista.

Plütschau pystyi olemaan kentällä Intiassa 5 vuotta ja Ziegenbalg 8 vuotta. Ziegenbalg kuoli 36-vuotiaana.

Kunnioitusta nämä veljet ansaitsevat. Heikkoina he aloittivat uuden aikakauden. On murheellista, että heitä samoin kuin koko tätä hentoa luterilaisen lähetyksen alkua vastustettiin aikanaan niin voimakkaasti. On järkyttävää, että ankarin vastustus tuli Lutherin entisen tukikohdan Wittenbergin teologisen tiedekunnan taholta. Nyt nämä veljet vaiennetaan ole-mattomiin.

Evankeliumin opintoyhdistyksen mainitseminen tässä yhteydessä voi tuntua sopimattomalta. Elämme kuitenkin taas kerran pienten alkujen päiviä. Jyväskylässä kokoontuu 13.-14.8. joukko ihmisiä siinä toivossa, että Kristus vetäisi puoleensa ja että hän kirkastaisi itsensä ja että hän lähettäisi viemään evankeliumiaan.

Tämä ei ole uutta – ja sittenkin tämä on uutta. Kaipaus nähdä Kristus sellaisena kuin hän on, kasvaa meidän sydämessämme. Sydänten usko ei katso siihen, minkälainen vierustoveri on ja mistä kirkosta hän tulee. Sydänten usko katsoo Kristukseen ja siihen, mitä hän tekee. Sydänten usko näkee, kuinka Kristus levittää käntensä ja sanoo taas: ”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon.” Matt. 11:28-29.

Per-Olof Malk

Norjalainen maallikkojohtaja Hermod Hogganvik: Vanhurskauttava armon julistus oli herätysten salaisuus

Mikä oli herätysten salaisuus? Mikä on nykyajan julistuksen ja entisaikojen herätysjulistuksen ero? Tätä pohti norjalainen maallikkojohtaja Hermod Hogganvik kotonaan Mandalissa Etelä-Norjassa vieraillessani hänen luonaan aikaisemmin tänä vuonna.

– Nykyajan julistusta kuultuaan ihmisillä on mielessään ne asiat, joihin heidän tulee ryhtyä ja joita heidän pitää tehdä ja ne asiat, joiden mukaan heidän tulee olla ja elää.

Entisajan herätysjulistuksen kuultuaan ihmiset tajusivat olevansa kadotettuja. Kukin menetti luottamuksensa siihen, että voisi pelastaa itsensä. Mutta kuulijat saivat myös nähdä olevansa pelastutettuja Kristuksessa ja niin he olivat vapaita.

Näin arvioi Hermod Hogganvik, joka on tulossa puhujaksi Kristus-juhlaan 13.-14. elokuuta Jyväskylään. 10 vuotta sitten hän jäi eläkkeellä pankinjohtajan tehtävistä ja on siitä lähtien ollut kokotoiminen Jumalan valtakunnan työntekijä. Hän on perustanut kustannusyhtiön ja julkaissut useita kristillisiä kirjoja. Suurin osa hänen ajastaan on mennyt ruotsalaisen C.O. Roseniuksen tuotannon kääntämiseen ja julkaisemiseen norjaksi.

Hogganvik on syvästi huolestunut muutoksista, joita hän näkee kristillisyydessä. Hänen arvionsa mukaan kirkot ja kristilliset järjestöt ovat jo pitkään ”liukuneet” julistuksessaan ja toiminnassaan huonompaan suuntaan. Ja nyt ne eivät vain liu’u, vaan ”ne alkavat pudota”. ”Armon tuoksu on katoamassa”.

Jotkut koettavat muuttaa kehityksen suuntaa puuttamalla ongelmien seurauk-

siin, ihmisten elämän sisältöön. Vain harvat tarttuvat ongelmien syyhyn: oikean evankeliumin puutteeseen, sanoo Hogganvik.

Rukoillen Jyväskylään

Jyväskylän kristillisellä opistolla elokuussa järjestettäviä kokouksia ajatellen Hogganvik sanoo, että hän on nähnyt rukouksen tärkeyden tällaisia päiviä valmistellessa. Hän vetoaa suomalaisiin, että tilaisuuksien puolesta rukoiltaisiin.

– Nythän on ensimmäinen kerta, jolloin te järjestätte tämänkaltaisen viikonvaihteen. Tämän tietää myös tuhansien juonien mestari ja hän on pannut kokoukset merkille.

– Me koemme suunnattoman taistelun syntyvän sieluista joka kerta kun Jumala siunaa kokousta, kertoo Hogganvik Norjan tilanteesta ja lisää: – Antakoon siksi Jumala meille armon että rukoilisimme lupausten varassa Jyväskylän kokousten puolesta.

– Nyt pitäisi erityisesti rukoilla, että ihmiset alkaisivat ymmärtää evankeliumin sillä tavalla, että se on enemmän kuin kylki meille. Se on pääasia.

Hogganvik lainaa norjalaisen julistajan Einar Lundbyn sanoja: ”Meillä on sana, mutta sen tulisi tulla meidän luoksemme ja sen tulisi alkaa elää meille.”

Rosenius on tiennäyttävä

Jäätyään pankinjohtajan työstä eläkkeelle 1994 Hogganvik aloitti ruotsalaisen herätysjulistajan C. O. Roseniuksen kirjoitusten kääntämisen norjaksi. Uudet käännökset ovat alkuteksteille uskollisia ja välittä-

Viimeinen sana on armon sana

Laki vaatii meiltä paljon. Se vaatii meiltä kaiken. Se koskettaa kipeästi meitä omahyväisiä, omaan parannuksen tekoon tyytyväisiä ihmisiä. Käsky ei jätä meitä rauhaan. Se ajaa meidät ahtaalle. Läpi elämän se muistuttaa, millainen todellinen tilamme Jumalan kasvojen edessä on: olemme syntisiä, parannuksen tarpeessa.

Mutta tässä onkin kaikki, mitä laki voi tehdä. Se ei pysty enempään. Jumalan laki paljastaa synnin. Se julistaa samaa totuutta meistä koko elinaikamme päivin ja öin. Mutta vaikka laki porautuu ääretömän syvälle elämämme salatuimpiin totuuksiin ja vaatii meiltä parannusta, laki itsessään ei paranna meitä. Se ei tee meistä hurskaita. Se ei pyhitä meitä. Laissa ei ole voimaa antaa elämää. Se ei voi antaa meille mitään.

Lain kautta tulee kuolema. Laki murtaa rakenteet, joiden varaan me rakennamme elämämme. Laki rikkoo omavanhurskauden linnakkeen, jonka suojissa luulemme voivamme viettää tyytyväistä elämää. Laki tekee meistä tyhjiä, mitättömiä, syntisiä, pahoja ihmisiä. Joka päivä.

Laki tyhjentää meidät, jotta Kristus voi astua elämäämme. Kun laki murtaa ihmisen, hänen sydämensä ja hänen epäjumalansa, voivat Kristus ja hänen armonsa saada meissä sijan. Meistä täytyy siis tulla täyssyntisiä, jotta voimme pelastua: Jeesus antaa juuri syntisille kaiken anteeksi. Hän puhdistaa ja uudistaa meidät. Hän tekee meistä vanhurskaita, puhkaita, pyhiä, taivaaseen kelpaavia. Hän antaa meille pelastuksen.

Kun tuomion sanat käyvät sinua kohti, muista, että et ole vielä kuullut viimeistä sanaa. Viimeisen sanan lausuu Jeesus: Ystävänä, kaikki sinun syntisi on annettu sinulle anteeksi.

Markus Malk

(Jatkoa sivulta 5)

Pääasia tulisi nähdä

Yksi sielunvihollisen tapa on antaa meille jotakin tehtäväksi, jotta tulisimme niin toiminnan innoittamiksi, että syntisyytemme jäisi taka-alalle ja Kristuksen armon tarve pienehköksi.

– Saatana antaa meille kristityille erilaisia haasteita saadakseen meidät kuluttamaan aikamme ja voimamme hänen antamissaan tehtävissä, toteaa Hogganvik. Näin sielunvihollinen tekee, jotta emme tarttuisi Kristuksen armon evankeliumiin emmekä levittäisi sitä muille, vaan antaisimme ihmisille jotakin muuta.

Saatanaalle on yhdentekevää toimimeko me kristillisessä työssä tai emme – niin kauan kuin emme tartu Jumalan armoon. Jos sen teemme, niin silloin perkele ryhtyy toimiin. Saatana tekee kaikkensa estääkseen pääasian tulemasta esille.

Toimintaan päähuomionsa kiinnittävä aktiivikristillisuus on salavakavala ongelma. Hogganvik painottaa, että pääasia ei ole aktiivinen tai pyhä elämä vaan elämä Kristuksessa. Hän antaa käytännöllisen neuvon: Me voimme kukin arvioida omaa hengellistä tilannettamme kysymällä itseltämme, mistä me saamme lohdutuksen. Hogganvik kehottaa kysymään: Saanko minä lohdutuksen ”*ved att göre eller ved att höre*” – siis: saanko lohdutuksen tekemällä vai kuulemalla? Vastaus paljastaa paljon suhteestamme Jumalaan.

Suhteessamme Jumalaan emme voi elää siitä, mitä Kristus meissä vaikuttaa vaan siitä, mitä Kristus on ja mitä meillä hänessä on. Synnynnäinen farisealaisuutemme kyllä on kiinnostunut siitä, mitä meidän tulee tehdä. Tämän sijasta meidän tulee kiinnittää huomiota siihen, mitä meillä Kristuksessa on, sanoo Hermod Hogganvik.

Per-Olof Malk

Johannes Kastaja opettaa, mikä on Lain asema kristityn elämässä

Juhannus on kesän juhlaa. Silloin muistamme Jeesuksen sukulaista, Johannes Kastajaa. Hänestä puhuttaessa monen mieleen palautunevat sanat: Kääntykää ja tehkää parannus!

Johannes Kastajan julistustoiminta edelsi Jeesuksen julkista toimintaa. Miettiessämme heidän opetustensa sisältöjä kenties ajattelemme, että Johanneksen vaatimus parannuksen tekemisestä kuuluu aikaan ennen kuin ihmisestä tulee kristitty. Parannus olisi ikään kuin ovi kristityn elämään, yksittäinen hetki, jonka jälkeen siihen ei tarvitsisi enää palata.

Julistukseen kuuluvat laki ja evankeliumi

Ajatus Johannes Kastajan saarnan rajaamisesta kristityn elämän ulkopuolelle on kuitenkin virheellinen. Meidän ei pidä yrittää välttää Johanneksen julistuksen kärkeä, joka kohdistuu itseemme.

Kristilliseen saarnaan kuuluvat laki ja evankeliumi: vaatimuksen sana ja armon sana. Terve ja tasapainoinen julistus sisältää molemmat elementit. Laki osoittaa ihmisen tilan Jumalan kasvojen edessä – sen, mitä meiltä puuttuu ja mitä me emme ole tehneet. Laki sanoo, miten asioiden pitäisi olla. Koska elämämme ei ole lain edellyttämällä mallilla, laki tuomitsee meidät kadotukseen.

Kristillisen julistuksen toinen puoli, evankeliumi, kertoo Jumalan rakkaudesta. Jumala rakastaa kaikkia ihmisiä niin paljon, että hän antoi ainoan Poikansa kuolla. Jokainen Jeesukseen uskova pelastuu iankaikkiseen elämään. Jumala antaa oman pyhyytensä ja puhtautensa meille, jotka emme kykene täyttämään lain edel-

lyttämää mittaa.

Laki kohdistuu kaikkiin, evankeliumi julistetaan jokaiselle

Laki ja evankeliumi kuuluvat kristityn jokapäiväiseen elämään. Niinpä Johannes saarnaa samaa asiaa kaikille syntisille – niin meille tänään kuin kuninkaallisille 2000 vuotta sitten. Meidän ja heidän välillä ei ole mitään eroa. Parannukseen kehottava sanat kuuluivat silloin ja kuuluivat nyt samasta syystä: olemme syntisiä, kadotuksen ansainneita.

Johannes ei siis suuntaa sanojaan vain niille, jotka kohtaavat Jumalan ensimmäisen kerran. Parannuksessa ei ole kyse vain yhdestä elämän hetkestä. Kääntymystä ja parannusta vaaditaan kaikilta. Parannus on koko elämän kestävä asenne. Se ilmenee jokapäiväisenä syntien anteeksi pyytämisenä ja anteeksi uskomisena Jeesuksen Kristuksen nimessä ja veressä.

Emme voi väistää Johanneksen sanoja väittäen, että olemme jo kertaalleen tehneet parannuksen ja kääntyneet taivastiel-le. Emme saa liioin kuvitella onnistuvamme jonain päivänä parannuksen teossa niin, ettei meidän tarvitsisi enää palata siihen. Sillä jos me vastaamme parannuksen vaatimukseen näillä tavoin, paljastamme takertuneemme lain kaavaan: väitäsimme, että meidän ei tarvitse tehdä parannusta – siis noudattaa lakia – koska olisimme onnistuneet täyttämään vaatimuksen.

Tällaiseen ajattelutapaan sisältyy kuitenkin hirvittävä vaara. Jos luulemme täyttäneemme lain, emme tarvitse enää Kristusta.

vät Roseniuksen sanoman paremmin kuin aikaisemmat käännökset, sanoo Hogganvik. 10 vuodessa hän on kääntänyt ja julkaissut noin 3000 sivua Roseniuksen kirjoituksia uusina käännöksinä. Kirjat on kustantanut Hogganvikin perustama kustantamo ”Arven” (Perintö). Yhtiö on erikoistunut roseniolaisen kirjallisuuden tuottamiseen ja levittämiseen.

Hogganvik toimittaa myös Arven-nimistä lehteä, jolla on tilaajia kaikissa Pohjoismaissa. Roseniusta on kutsuttu ”koko Pohjolan sielunhoitajaksi” ja hänellä on yhä annettavaa täällä.

Hogganvik arvioi meidän aikamme kristillistä toimintaa Pohjoismaissa koettujen herätysten taustaa vasten. Luettuaan ja käännettyään Roseniusta pitkään Hogganvik tuntee erityisen hyvin tämän ajatusmaailman ja julistuksen. Sen pohjalta hän sanoo:

– Julistus, joka pitää elossa sitä elämää, mikä pitäisi kuolla ja joka tuhoaa sen elämän, mikä pitäisi elää (Kristuksen elämä), saa myönteistä vastakaikua niin luterilaisissa piireissä kuin vapaissa suunnissa tänään. Tämä on tuhoisaa. Eksytyksen ydin on siinä, että meistä tulee jotakin. Hogganvik viittaa syntiinlankeemuskertomukseen ja sanoo: ”Käärmeen sanat ’Teistä tulee...’ on käärmeen myrky.”

Meistä ei voi tulla mitään, vaikka niin uskomme ja toivomme. Siksi laki ei ole miksikään todelliseksi avuksi, kun meidän pitäisi pelastua. Laki näyttää Jumalan tahdon ja sen, mitä meidän pitäisi tehdä ja minkälaisia meidän pitäisi olla. Sen vaatimukset ovat niin ”korkeita”, ettei meille ihmisille jää muuta mahdollisuutta kuin turvata Kristuksen armo.

Hogganvik toteaa, että lain orjuudesta puhutaan nykyisin tavalla, joka osoittaa, ettei lakia tunneta. Jumalan pyhä laki ei tee orjia vaan se tappaa. Nykyinen väärä lain julistus jättää ihmisille elämän toivon ja tekee ihmisistä lain orjia. Sellaisina he koettavat elää isännälleen mieliksi.

Jumalan laille ei kuitenkaan voi olla mieliksi, sillä Jumalan laki ei jätä ihmiselle mitään mahdollisuuksia olla miellyttävä. Oikea laki ajaa ihmiset kuolemaan – tai sitten Kristuksen luo. Mitään muuta vaihtoehtoa ei ole.

Vanhurskauttava armon julistus

Roseniuksen herättävän julistuksen ominaispiirteet voi Hogganvikin mielestä kiteyttää sanoihin ”Katso, Jumalan Karitsa”. Roseniuksen julistuksen voi myös tiivistää sanoihin ”puhdas armon julistus” ja ”vanhurskauttava armon julistus”.

Roseniuksen julistus osoittaa ihmisen kadotetun tilan niin, että ihmisen pelastuminen on täysin Kristuksen työtä. Hogganvik ottaa esille Roseniuksen selityksen Roomalaiskirjeeseen kirjeen 3. luvun kohdalta ja toteaa Roseniuksen sanoin: ”On kyllä selvää, että on olemassa kristittyjä, jotka omasta ja muiden mielestä ovat muuttuneet paremmiksi. Heidän mielestään paranemista on tapahtunut Jumalan armosta, rukouksen voimasta, uskon kautta, valvomalla ja kilvoittelemalla. He ovat mielestään muuttuneet ainakin sen verran paremmiksi, ettei heitä enää voi verrata huonoimpiin kristittyihin.”

Ihmisten kesken on tällaisia eroja. Hogganvik lainaa Roseniusta edelleen: ”Toisten elämä osoittaa korkeaa moraalia, toiset ovat jaloja ja kunniallisia kansalaisia. He suorittavat omantunnontarkasti velvollisuutensa. – – Toiset voivat olla röyhkeitä pilkkaajia, jotka elävät vapaasti kaikenlaisissa synneissä. Mutta elämästään riippumatta kaikki ovat Jumalan saman tuomion alaisia ja tarvitsevat samaa Jumalan armoa. Armo tarjotaan kaikille samalla tavalla ja lahjoitetaan kaikille samalla lailla kun he etsivät sitä Kristuksen jalkojen juuressa.”

Tästä pääasiasta sielunvihollinen kyllä vetää meitä pois tavalla tai toisella.

Hengelliseen kehitysoppiin uskotaan sitkeästi

Olisi äärimmäisen tärkeää, että ymmärtäisimme ja tiedostaisimme syvällisesti hengellisen tilamme, sillä vain siten opimme näkemään ja tuntemaan olevamme Jumalan pelastavan armon tarpeessa. Niin kauan kuin syntinen kuvittelee pystyvänsä omin voimin vapautumaan rikkomustensa ja syntiensä tuottamasta kuolemasta, hän ei tule Elämänantajan, Kristuksen luo. ”Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat.”

Niin kauan kuin kuvittelemme pystyvämmme seuraamaan omin ponnistuksin evankeliumin kutsua, emme koskaan tiedosta täydellistä riippuvuuttamme hänestä, joka yksin voi vahvistaa ”teidän haluanne hyvään ja saattaisi päätökseen ne teot, jotka todistavat uskostanne” (2. Tess. 1:11). Niin kauan kuin kuvittelemme pystyvämmme täyttämään Jumalan vaatimukset, meistä ei koskaan tule Jumalan armon kerjäläisiä.

Ihminen ei täytä lakia eikä ota vastaan evankeliumia

Tutkiessamme, mitä Jumalan sana asiasta sanoo, meille ei jää pienintäkään epäilystä syntiinlankeemuksen aiheuttamasta kauhistuttavasta hengellisen orjuuden tilasta. Koko ihmissuvun turmelusta, sokeutta ja kuuroutta hengellisille asioille teroitetaan tavan takaa läpi koko Raamatun.

Sen lisäksi, että Raamattu ilmoittaa luonnollisen ihmisen olevan mahdotonta pelastua lain tekojen avulla, se todistaa myös hänen olevan täysin kykenemätön täyttämään evankeliumin vastaanottamisen ehdot – ei epäsuoraan ja satunnaisesti vaan selvästi ja toistuvasti. Niin Vanhassa

kuin Uudessakin testamentissa, profeettojen, Herran Jeesuksen ja hänen apostoliensa julistuksessa esitetään usein – vakavasti ja yksiselitteisesti – kuinka luonnollinen ihminen on Saatanan orja ja myös täysin kykenemätön kääntymään Jumalan puoleen pelastuakseen. Tietämättömyys ja väärintymmärrys ovat näin ollen anteeksiantamatonta.

Jäljelle jää silti se tosiasia, että kyseessä on opinkohta, jota ei oikein ymmärretä ja josta vain harvoin pidetään kiinni. Raamatun selkeästä ja yhtenevästä todistuksesta huolimatta ihmisen todellinen tila, hänen vieraantumisensa Jumalasta, synnin aiheuttama kykenemättömyys palata hänen luokseen ymmärretään vajavaisesti, ja puhdasoppisillakin tahoilla siitä kuullaan vain harvoin.

Nykyajattelun koko suuntaus on itse asiassa täysin päinvastainen. Varsinkin viime vuosikymmenet ihmisen suuruus, hänen arvokkuutensa, kehityksensä ja saavutuksensa ovat olleet hallitsevana aiheena niin saarnoissa kuin lehdistössäkin. Vaikka kaikki eivät hyväksy Darwinin kehitysoppia, sen vaikutukset ovat olleet enemmän tai vähemmän tuntuja ja ne ovat ulottuneet laajemmalle kuin useimmat kristityt tiedostavatkaan.

Kehitysoppi on saanut monet luulemaan, että heidän oma hengellinen tilansa on Pyhän Kirjan pelottavaan diagnoosiin nähden huomattavasti parempi, kaukana siitä. Jopa niidenkin suuri enemmistö, jotka eivät ole hyväksyneet varauksetta ajatusta ihmisen hitaasta mutta varmasta kehityksestä, on rohkaistunut uskomaan, että heidän tilansa on paljon parempi kuin mitä se itse asiassa onkaan.

yksinkertaisesti olet mukana suuressa lunastuksessa kun uskot ja otat vastaan Jumalan suuren armon.

Oi, kunpa vain käsittäisimme Jumalan suuren lahjan! Kunpa käsittäisimme, mitä on näissä sanoissa ”Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi.”

Näen siinä uudelleen sen saman, minkä Jumalan evankeliumi on julistanut aina siitä lähtien kun synnyimme; näen, että tästä Jumala oli tehnyt päätöksen jo iankaikkisuudessa, näen, että kaikki maailman synty piti siirtää yhden päälle ja että

tämän yhden kuuliaisuudella ja kärsimyksellä synty piti sovittaa, pyyhkiä pois ja ottaa pois.

”Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi.” Tässä me näemme sen salaisuuden, että Kristuksen kuolemasta syntien tuomitseva valta on jo otettu pois, ”heitetty meren syvyyteen”. Se ei siis enää voi olla mikään armon este. Sen tähden ei oikeastaan ketään ihmistä tuomita synnin tähden vaan ainoastaan sen takia, että hän ei ole tullut armovaltakuntaan.

Tulossa kirjauutus:

Katso, Jumalan Karitsa

Kirjoittajat:

Juhani Aitomaa, Paavo Lievonen, Per-Olof Malk, Olavi Peltola, Matti Pyykkönen ja Paavo Suihkonen

Kirjan julkistaminen tapahtuu
valtakunnallisessa Kristus-juhlassa 13.-14.8.2005
 Jyväskylän kristillisellä opistolla

200 s. Hinta 20 € (sis. postimaksun)

Tilaukset ja ennakkovaraukset:

Evankeliumin Opintoyhdistys ry (julkaisija),
 puh. (019) 41 42 43 (ark. klo 10-14), email: evank@evank.org
 Juurikasvu-kustannus (kustantaja),
 puh. (014) 633 334, email paavo.lievonen@sci.fi
 Kristityn foorumi ry, email foorumi@kristitynfoorumi.fi

”Elokuun kahdeskymmenesseitsemäs”

Kerrotaan, että 1800-luvun lopun herätysten aikoihin ihmiset joissakin taajamissa Suomessa huusivat katujen yli toisilleen: ”Kahdeskymmenesseitsemäs elokuuta.” Tällä tavalla herätykseen tulleet muistuttivat toisiaan Carl-Olof Roseniuksen kirjoituksesta, joka oli otettu hänen kotihartauskirjansa tekstiksi 27.8. Kirja ilmestyi Ruotsissa viisi vuotta Roseniuksen kuoleman jälkeen vuonna 1873.

Hartauskirjoituksessaan Rosenius tarkastelee raamatunjaetta Jes. 44:22. Siitä olemme ottaneet ensi elokuussa Jyväskylässä järjestettävän Kristus-juhlan yleisaiheen ”Palaa minun luokseni”. Näin liittymme pitkään herätyksen perintöön, jossa Kristus on kaikki kaikessa.

Seuraavassa haluamme tervehtiä lukioitamme niin kuin joidenkin ihmisten sanotaan tervehtineen toisiaan herätysten aikana. Julkaisemme seuraavassa Roseniuksen niin merkittäväksi muodostuneesta 27.8. harataustekstistä sen alkuosan. Näin ”koko Pohjolan sielunhoitajaksi” kutsuttu Rosenius kirjoitti:

*Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi
kuin pilven,
sinun syntisi kuin pilviverhon.
Palaa minun luokseni,
minä olen lunastanut sinut vapaaksi.
– Jes. 44:22.*

Kuulkaa te kaikki onnettomat, joiden mielestä teidän kääntymyksenne, teidän murtumisenne, teidän katumuksenne, rukouksenne ja pyhityksenne ei koskaan ole sitä, mitä sen tulisi olla, ja te, jotka sen tähden ette koskaan uskalla ottaa vastaan Kristuksessa olevaa täydellistä lohdutusta! Kuul-

kaa tässä, mitä Vapahtaja sanoo teille: ”Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi kuin pilven, sinun syntisi kuin pilviverhon. Palaa minun luokseni, minä olen lunastanut sinut vapaaksi.”

Kaikki se, mitä Jumalan sana puhuu kääntymisen, katumuksen ja rukouksen ym. välttämättömyydestä on totta. Mutta kun ihminen tahtoo kääntymyksestä, katumuksesta ja rukouksesta tehdä uuden pelastustien ja kun ihmiseltä sitten puuttuu sekä katumus, kääntymys että rukous eikä hän siksi uskalla uskoa ansaitsemattomaan armoon Kristuksessa, niin siitä me näemme, että tämä pelastustie on sielun kaikkien sairauksien juuri: Sillä ei ole riittävästi Jeesuksen verta.

Sellaisessa sydämessä, joka ei enää saa rauhaa maailmassa eikä rauhaa omassa kristillisyydessään, on riittävän paljon kääntymystä, katumusta ja murtumista. Ihmisessä, joka oman arvottomuutensa tähden ei uskalla ottaa vastaan suurta, ylitsevuotavaa armoa, on riittävästi murtuneisuutta. Juuri oikean murtuneisuuden puutteen tai kovuuden tai kevytmielisyytesi aiheuttaa sinussa arvottomuuden tunteen. Nimenomaan aidon katumuksen, kääntymyksen ja rukouksen puute musertaa usein meitä eniten ja tekee meistä täysin köyhiä.

Mutta jos ihminen ei sinä hetkenä pakenne Kristuksen luokse eikä ota vastaan hänen täytettyä työtään juuri niin köyhänä ja arvottomana kuin hän on, niin se on sielun kaikkien sairauksien juuri; sillä ei ole riittävästi Jeesuksen verta. Tämä on itsensä tekemistä liian tärkeäksi!

Sinä et ole niin merkittävä, et syntiesi kanssa etkä kääntymyksesi kanssa. Sinä

Jos Jumalan palvelija tohtii väittää, että kaikki Aadamin jälkeläiset ovat niin täydellisesti synnin orjuuttamia, että he pelastukseen eivät pysty ottamaan askeltakaan Kristuksen suuntaan, häntä pidetään synkänä pessimistinä tai mielenvikaisena fanaatikkona. Puhe luonnollisen ihmisen hengellisestä kykenemättömyydestä on meidän aikanamme yhtä kuin puhuisi vierasta kieltä.

Sukupolvemme kauhistuttava tietämättömyys ei ole ainoa asia, joka vaikeuttaa Jumalan palvelijan tehtävää hänen yrittäessään pitää esillä Raamatun kuvausta ihmisen täydellisestä kykenemättömyydestä hyvään; hän joutuu myös erittäin epäedulliseen asemaan totuutensa ilmeisen vastenmielisyyden seurauksena. Puhe moraalista kelvottomuudesta ei ole luonnolliselle ihmiselle miellyttävää kuultavaa. Hän toivoo kuulevansa, että tarvitsee vain ponnistella, että pelastus on hänen oman tahonsa varassa, että hän itse on oman kohtalonsa herra. Ylpeys ja siihen liittyvä vahva vastenmielisyys jättäytyä Jumalan suvereenin armon varaan asettuvat esteeksi.

Ihmisen hengellinen avuttomuus on rikos

Kun lisäksi väitetään, että synnin orjuus on sekä vapaaehtoista että rangaistavaa, kun sanotaan, että syy ihmisen kykenemättömyyteen kääntymä Jumalan puoleen tai tehdä mitään hänen tahonsa mukaan on ihmisessä itsessään, kun osoitetaan, että ihmisen hengellinen kykenemättömyys on hänen oman sydämensä turmelusta ja syvään juurtunutta vihamielisyyttä Jumalaa kohtaan, niin opin vastenmielisyys käy nopeasti ilmeiseksi. Kun annetaan ymmärtää, että ihmisen hengellinen avuttomuus on pikemminkin tahatonta kuin tahallista, pikemminkin harmitonta kuin rikollista, pikemminkin sääliäntävää kuin moitittavaa, hän kyllä sietää tämän

totuuden. Mutta kun hänelle kerrotaan, että hän on itse takonut syntiin sitovat kahleet, että Jumala pitää häntä vastuussa sydämen turmeluksesta, ja että kykenemättömyys pyhyteen muodostaa hänen syyllisyytensä pääsisällön, hän alkaa vastustaa tuollaista lihaa näivettävää totuutta.

Olkoonpa tuo totuus kuinka vastenmielinen tahansa, sitä ei saa salata ihmisiltä. Kristuksen lähettimestä ei ole lähetetty miellyttämään tai viihdyttämään seurakuntaa, vaan julistamaan Jumalan pelastussuunnitelmaa kokonaisuudessaan eikä vain siltä osin kuin se saatetaan tunnustaa ja hyväksyä.

Kun alkaa tinkiä Jumalalta saadusta tehtävästä, siitä ei tule koskaan loppua, sillä yksi ryhmä nurisee tätä totuuden osaa vastaan, toinen toista. Jumalan palvelijalla ei ole mitään tekemistä hänen saarnansa aiheuttaman reaktion kanssa; hänen tehtävänsä on vain pitää esillä Jumalan sanaa väärentämättömän puhtaana ja jättää tulokset Kutsujan vastuulle. Ja hänelle voidaan vakuuttaa heti alkajaisiksi, että ellei hänen sanomansa häiritse ihmisten rauhaa, hän on epäonnistunut tehtävässään.

Arthur Pink (Suom. Hannu Väisänen)

Arthur W. Pink syntyi Englannissa 1886. Opintonsa hän suoritti Moody Bible Institutessa USA:ssa. Hän toimi pappina useissa USA:n osavaltioissa ennen kuin hän ryhtyi Raamatun opettajaksi ja alkoi kiertää Amerikassa ja Australiassa. Eurooppaan hän palasi 1934. Kuusi vuotta myöhemmin hän asettui Skotlantiin, missä hän kuoli 1952. – Elinaikanaan Pink ei saavuttanut suosiota; hän pysyi tuntemattomana eikä hänen opetustaan arvostettu. Itse hän piti elämänsä suurena epäonnistumisena. Julkaisemansa ”Studies in the Scripture” -lehden avulla hän kuitenkin jätti jälkimäailmalle merkittävän hengellisen perinnön. Useimmat hänen kirjansa on koottu artikkeleista, jotka on julkaistut hänen lehdessään. – POM

Pitäkää huolta toisistanne ettei kukaan hukkaa armoa

”Kun kuningas tuli sisään katsomaan juhlavieraitaan, hän näki siellä miehen, jolla ei ollut hääpukua. Hän kysyi tältä: ’Ystävänä, kuinka saatoit tulla tänne ilman häävaatteita?’ Mies ei saanut sanaa suustaan.” Matt. 22:11-12.

Kaikki itseriittoiset ihmiset, kaikki itsevanhurskaat ihmiset, kaikki itse pyhittyneet ihmiset, kaikki ne, joiden kelvollisuus lepää jonkun muun kuin Jeesuksen veren ja hänen ansioidensa varassa, ovat niitä ihmisiä, jotka menevät taivaalliseen juhlaan eivätkä koe tarvitsevansa häävaatteita.

Ketkä eivät tarvitse häävaatteita?

Kaikki, jotka yrittävät kerätä pyhyyttä kirjoista, kokemuksista ja erilaisista hengellisistä harjoituksista, kaikki, jotka käyttävät elämänsä tehdäkseen niitä ja näitä asioita ja joita puoli maailmaa sitten palvoo, ovat niitä ihmisiä, jotka eivät mielestään tarvitse häävaatteita.

Kun heille maailmassa tarjotaan taivaallisia häävaatteita, kun heille täällä kerrotaan Jeesuksen verestä ja lahjavanhurskaudesta ja siitä, että tämä on se vaate ja jalokivi ja kunnia, joka Jumala edessä tarvitaan, niin he ajattelevat: Nämä ovat lapsellisia yksityiskohtia. He sanovat, että he ovat kokeneet nämä asiat eri tavalla. He tietävät paremmin, he ovat joko päässeet elämässään tätä paljon pitemmälle tai heillä on parempi ymmärrys näistä asioista.

He tulevat maailmasta Jumalan valtaistuimen eteen näin itsevarmoina, näin sokeina ja olematta tämän raittiimpia. Heiltä kysytään, miksi he tulevat sisälle vaikka

heillä ei ole häävaatteita. Silloin he eivät tiedä mitä sanoa. He ovat usein kuulleet tämän: ”Sinut ajetaan ulos ennen kaikkia syntisiä pyhiä etkä sinä saa osaksesi sääliä niin kuin muu luomakunta, vaan sinut hylätään.”

Tätä Vapahtaja tarkoitti kun hän sanoi: ”Monet ovat kutsuttuja, mutta harvat valittuja.” Matt. 22:14. Kutsuun liittyy aina syy. Joku kutsutaan mutta hän ei tule vaan ilmoittaa olevansa estynyt. Toinen kutsuttu tulee, mutta hän ei tule niin kuin on määrä tulla. Hän tulee ylpeänä ja itsevarmana. Hän mieluummin toisi jotakin mukanaan kuin ottaisi mitään vastaan. ”Pitäkää huoli siitä”, sanoo apostoli, ”ettei yksikään hukkaa Jumalan armoa” - kerjäläisen armoa.

Naaman oli hukata armon

Syyrian kuninkaan sotapäällikkö Naaman melkein hukkasi armon. Hän oli mahtava mies mutta hän sairasti spitaalia. Kun hän meni profeetta Elian luokse saamaan apua, hän otti mukaansa ”kymmenen talenttia hopeaa ja kuusituhatta sekeliä kultaa sekä kymmenen juhlapukua”. Hän ehkä ajatteli, että profeetta näkisi vaivaa, suorittaisi joitakin seremonioita tai kävisi syvällisiä keskusteluja hänen kanssaan.

Mutta kun Naaman tuli hevosineen ja vaunuineen Elisan talon oven eteen, Elisa lähetti hänen luokseen sananviejän ja käski sanoa: ”Mene Jordanille ja peseydy siellä seitsemästi. Silloin ihosi palaa entiselleen, ja olet taas puhdas ja terve.”

Voi, hän ajatteli ja sanoi: ”Minä luulin hänen sentään tulevan ulos luokseni ja

rukoilevan Herraa, omaa jumalaansa. Minä luulin, että hän liikuttaa kättään sairaan paikan päällä ja sillä tavoin ottaa pois spitaalini. Eivätkö Damaskoksen joet Abana ja Parpar ole kaikkia Israelin vesiä paremmat! Yhtä hyvin minä voin peseytyä ja puhdistua niissä!”

Ja Naaman kääntyi takaisin ja lähti pois. ”Mutta hänen palvelijansa alkoivat taivutella häntä ja sanoivat: ’Herramme! Jos profeetta olisi määrännyt sinulle jonkin vaikean tehtävän, etkö olisi täyttänyt sitä? Saati sitten, kun hän sanoo, että sinun on puhdistuaksesi vain peseydyttävä!’ Niin hän meni Jordanille ja kastautui joesa seitsemän kertaa, niin kuin Jumalan mies oli määrännyt. Silloin hänen ihonsa tuli lapsen ihon kaltaiseksi, ja hän oli taas puhdas.” 2. Kun. 5:1-14.

Terveet selviävät ilman parantajaa

Vapahtaja sanoo: ”Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairast.” Matt. 9:12.

Joka ei tarvitse mitään, ei saa mitään.

Joka ei ole köyhä, ei tule rikkaaksi.

Jolla ei ole surua, ei saa lohdutusta.

Joka ei ole sairas, ei tule terveeksi.

Joka ei ole kadonnut, sitä ei Jumalan Karitsa etsi eikä löydä.

Joka ei ole alaston, joka ei koe alastomuuttaan eikä halua vaatteita, ei niitä saakaan.

Tämä on murheellista, mutta totta. Ja tässä on taivaasta ulos joutumisen ja hylätyksi tulemisen salaisuus. Kaikki ylpeät henget, jotka eivät halua kumartua, jotka eivät halua taipua tomuihin, kaikki ne, jotka eivät ole hengessään köyhiä, ne, jotka eivät halua olla sairaita, kaikki ne, jotka eivät halua kulkea samaa tietä, jota muut köyhät syntiset ja kerjäläiset kulkevat matkalla taivaaseen, saattavat kyllä päästä sisälle – mutta vain tullakseen julkisesti heitetyiksi ulos.

Ajan myötä heidän varmuutensa jatkaa kasvuaan. Heidän luottamuksensa itseensä kasvaa vuosien saatossa. Näin syntyy se sama kovuus, mikä oli faraon sydämessä. Sillä hän, joka niin paljon rakastaa murtoineita, osoittaa voimansa ylpeitä vastaan. Hän kyllä odottaa heitä. Hän kyllä jaksaa kantaa heitä kärsivällisesti. Mittaamattoman suurella kärsivällisyydellä hän heitä kohtelee.

Faraolle Herra sanoi: ”Minä olisin jo nyt voinut ojentaa käteni ja lyödä sinua ja kansaasi rutolla, niin että olisitte kokonaan hävinneet maan päältä.” Jumala on kärsivällinen, mutta hän käyttää myös voimaansa: ”Minä olen säästänyt sinut sitä varten, että voisin näyttää sinulle voimani ja että minun nimeäni julistettaisiin kaikkialla maailmassa”, sanoi Jumala faraolle. 2. Moos. 9:15-16.

Ote kreivi Ludvig von Zinzendorfin saarnasta 4.2.1742. (Suom. POM)

Ludvig von Zinzendorf oli saksalainen kreivi, joka juristiopinnoistaan huolimatta omisti elämänsä evankeliumin levittämiseen. Vuonna 1722 hän otti maatilalleen Berthelsdorfiin vastaan uskonsa tähden vainottuja böömiläisiä ja määriläisiä kristittyjä ja perusti heitä varten Herrnhut-nimisen siirtolan. Tästä kehittyi yhteisö, jonka jäseniä yhdisti ”sydämen usko” Kristukseen. Jäsenten ei tarvinnut erota omista kirkoistaan, vaan he jakautuivat böömiläis-määriläiseen, reformoituun ja luterilaiseen ryhmään. – Zinzendorfista tuli myös evankelisen lähetystyön uranuurtaja. Sen jälkeen kun Hermann Francke oli kuollut, Saksan lähetystyö henkilöityi kreivi von Zinzendorfiin. Herrnhutilaisia oli myös Suomessa ja liikkeen julkaisema ”Päivän tunnussana” on edelleen käytössä maassamme.